

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 19 lutego 2010 roku, wnioskodawczyni A. L. wniosła o zmianę postanowienia Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 24 września 1992 roku o sygnaturze akt IV Ns II 2369/91, o stwierdzeniu nabycia spadku po K. D., A. D., B. D., Z. D., P. D. oraz P. R., poprzez uchylenie punktu II przedmiotowego postanowienia, w którym Sąd stwierdził, że spadek po B. D. synu L. i B., zmarłym 29 marca 1964 roku w Ł., ostatnio stale zamieszkałym w Ł. na podstawie ustawy nabył w całości brat Z. D. vel D..

W uzasadnieniu wskazała, iż zostały wydane dwa postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po B. D.: pierwsze w dniu 10 lipca 1964 roku na podstawie testamentu i drugie w dniu 24 września 1992 roku na podstawie ustawy. Wnioskodawczyni jest współwłaścicielką nieruchomości położonej w Ł., przy ulicy (...). Przeprowadzenie niniejszego postępowania jest niezbędne dla ustalenia prawidłowego kręgu spadkobierców po B. D. i w konsekwencji dla uregulowania stanu prawnego tejże nieruchomości.

Na rozprawie w dniu 22 czerwca 2010 roku pełnomocnik wnioskodawczyni oświadczył, że wnioskodawczyni o istnieniu dwóch postanowień dowiedziała się po załączeniu przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – S. akt sprawy II Ns 577/64 do akt II Ns 257/09, które dotyczą zniesienia współwłasności nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...).

Uczestniczka T. G. wniosła o oddalenie wniosku, wskazując iż ma wątpliwości, czy został zachowany termin roczny wskazany w art. 679 k.p.c. Oświadczyła, iż testament znajdujący się w aktach załączonych jest nieważny, bowiem nie spełnia ani wymogów testamentu własnoręcznego, ani notarialnego, ani alograficznego.

Uczestnicy H. S., M. K. (1) i Z. K. (1) nie zajęli stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2010 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt II Ns 233/10 uchylił w całości punkt II postanowienia Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 24 września 1992 roku w sprawie o sygnaturze akt IV Ns II 2369/91 i odrzucił wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po B. D. oraz ustalił, iż wnioskodawczyni oraz uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła uczestniczka T. G. zaskarżając postanowienie w całości oraz wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2010 roku Sąd Okręgowy w Łodzi III Wydział Cywilny Odwoławczy na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesił postępowanie apelacyjne z uwagi na śmierć uczestniczki T. G. z dniem 25 października 2010 roku.

(postanowienie – protokół rozprawy k. 106-107

Postanowieniem z dnia 11 października 2011 roku Sąd Okręgowy w Łodzi III Wydział Cywilny Odwoławczy na podstawie art. 180 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. podjął zawieszony postępowanie w sprawie z udziałem spadkobiercy zmarłej uczestniczki J. M. D. (1) oraz na podstawie art. 510 § 2 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie J. M. D. (1), jako spadkobiercę zmarłej uczestniczki T. G..

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2011 roku Sąd Okręgowy w Łodzi po rozpoznaniu apelacji uczestnika J. D. na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 5 sierpnia 2010 roku uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W wytycznych Sądu Okręgowego wskazano, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien zastosować przede wszystkim odpowiedni tryb przyjmując, iż w przypadku wznowienia postępowania za datę złożenia skargi datę złożenia wniosku w niniejszej sprawie, obejmując swym rozpoznaniem obydwie postanowienia w przedmiocie

stwierdzenia nabycia spadku po B. D. zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym i w tym zakresie odnieść się do okoliczności podniesionych w toku postępowania przez uczestniczkę T. G.. Rozstrzygając w niniejszej sprawie Sąd I Instancji powinien przede wszystkim mieć na uwadze, że wysoce niepożądanym jest pozostawienie w obrocie dwóch postanowień o stwierdzeniu nabycia spadku po tej samej osobie, o odmiennej treści.

Postanowieniem z dnia 9 maja 2012 roku Sąd Rejonowy na podstawie art. 510 § 2 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika W. K. i M. K. (2) jako następców prawnych Z. K. (2).

Postanowieniem z dnia 2 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy na podstawie art. 510 § 2 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika R. G..

W piśmie z dnia 6 marca 2014 roku uczestnik R. G. wniósł o prawidłowe stwierdzenie nabycia spadku po B. D..

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi uchylił punkt 2 postanowienia z dnia 24 września 1992 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Łodzi w sprawie IV Ns II 2369/91 i odrzucił wnioski w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po B. D. synu L. i B.; oddalił skargę o wznowienie postępowania w sprawie II Ns 577/64 Sądu Powiatowego dla miasta Ł. w Ł.; ustalił, że strony ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Prawomocnym postanowieniem z dnia 10 lipca 1964 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt II Ns 577/64, Sąd Powiatowy dla m. Łodzi, stwierdził, że prawa do spadku po B. D., ostatnio zamieszkałym w Ł., zmarłym 29 marca 1964 roku z mocy jego testamentu z dnia 14 października 1955 roku nabyła w całości H. D. zamieszkała Ł., ulica (...).

Uczestnikami postępowania w sprawie II Ns 577/64 byli brat spadkodawcy Z. D. i żona zmarłego drugiego brata K. – A. D.. W toku postępowania ustalono, iż B. D. był kawalerem, miał jedyne dziecko – syna, który zginął w D.. Spadkodawca miał dwóch braci: Z. D. i K. D., który zmarł w 1943 roku. W toku postępowania w sprawie II Ns 577/64 protokołem z dnia 10 lipca 1964 roku Sąd dokonał otwarcia i ogłoszenia testamentu B. D. z dnia 14 października 1955 roku. W protokole widnieje zapis, iż testament został sporządzony przez spadkodawcę własnoręcznie na kremowym papierze. Żaden z uczestników postępowania nie kwestionował testamentu spadkodawcy. H. D. złożyła oświadczenie, że przyjmuje spadek wprost.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 24 września 1992 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV Ns II 2369/91, Sąd Rejonowy w Łodzi Wydział IV Cywilny, stwierdził, w punkcie II, że spadek pozostały po B. D., synu L. i B., zmarłym dnia 29 marca 1964 roku w Ł., ostatnio na stałe zamieszkałym w Ł., na podstawie ustawy nabył w całości brat Z. D. vel D..

W sprawie o sygn. akt IV Ns II 2369/91 uczestniczką była córka Z. T. D. – G.. w złożony zapewnieniu spadkowym oświadczyła, że spadkodawca nie sporządził testamentu, ani nie toczyło się postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku po nim.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 24 września 1992 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt IV Ns II 2369/91, Sąd Rejonowy w Łodzi Wydział IV Cywilny zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 9 maja 1991 roku w sprawie IV Ns II 699/91 w ten sposób, że stwierdził, iż spadek po K. D., synu L. i B., zmarłym dnia 6 lutego 1962 roku w Ł., ostatnio stałe zamieszkałym w Ł. na podstawie ustawy nabyli: żona A. D. w 1/2 części oraz bracia Z. D. vel D. i B. D. po 1/4 części (punkt I a postanowienia) oraz stwierdził, że spadek po A. D., córce A. i Z., zmarłej dnia 18 kwietnia 1979 roku w Ł. na podstawie ustawy nabyli: H. W., siostrzeniec spadkodawczyni w 1/2 części oraz bratanice: M. K. (3) i Z. K. (2) po 1/4 części każda z nich (punkt I b postanowienia), a nadto stwierdził, że spadek po Z. D. vel D., synu L. i B. zmarłym dnia 18 października 1971 roku w Ł., w miejscu ostatniego zamieszkania na podstawie ustawy nabyli: żona P. D. vel D. oraz córka T. G. po 1/2 części (punkt III postanowienia), stwierdził, że spadek po P. D. vel

D., córce O. i P., zmarłej dnia 16 grudnia 1976 roku w Ł., ostatnio stale zamieszkałej w Ł. na podstawie ustawy nabyła w całości córka T. G. (punkt IV postanowienia).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 9 października 2007 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Ns 879/07, Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu Wydział I Cywilny stwierdził, że spadek po Z. K. (2) zmarłej dnia 27 maja 2007 roku we W., ostatnio stale zamieszkałej we W. przy ulicy (...) na podstawie ustawy nabyły dzieci spadkodawczyni M. K. (2) i W. K. po 1/2 części spadku wszyscy wprost.

A. L. zakupiła w 2009 roku udziały w nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczysta numer (...). W dziale III tejże księgi wieczystej wpisana jest wzmianka o niezgodności treści księgi z rzeczywistym stanem prawnym, polegająca na tym, iż w stosunku do części nieruchomości stanowiącej uprzednio własność B. D. ujawnione są dwa podmioty na podstawie różnych orzeczeń o stwierdzeniu nabycia spadku o sygnaturze akt II Ns 577/64 oraz IV Ns II 2369/91.

W drodze umowy darowizny sporządzonej aktem notarialnym dnia 22 października 2010 roku, za numerem Repertorium A 5084/2010, J. D. otrzymał od swojej matki T. G. należące do niej działki w nieruchomościach przy ulicy (...) oraz roszczenie o zwrot całości lub części udziałów w nieruchomościach położonych w Ł. przy ulicy (...) i nieruchomości położonej we wsi W..

Prawomocnym postanowieniem z dnia 4 września 2013 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Ns 731/13, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi I Wydział Cywilny stwierdził, że spadek po T. G. z domu D., córce Z. i P., zmarłej dnia 25 października 2010 roku w M., ostatnio stale zamieszkałej w M., na podstawie ustawy nabyli po połowie mąż R. G. oraz syn J. M. D. (1).

Przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie I Ns 257/09 toczy się postępowanie o zniesienie współwłasności nieruchomości przy ulicy (...). Pismem z dnia 13 października 2009 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zwrócił się o załączenie do sprawy I Ns 257/09 akt II Ns 577/64. Akta wysłano dnia 13 listopada 2009 roku. Z akt tych wnioskodawczyni dowiedziała się o dwóch postanowieniach.

Mimo prowadzonych poszukiwań nie udało się odnaleźć oryginału testamentu B. D.. Oryginał testamentu był przekazany i złożony do Sądu z Kasy Sądu Powiatowego dla miasta Ł. w Ł. i zarejestrowany pod numerem 12/64.

Sąd Rejonowy rozpoznał wniosek A. L. jako skargę o wznowienie postępowania w sprawie IV Ns II 2369/91 Sądu Rejonowego w Łodzi i w sprawie II Ns 577/64 Sądu Rejonowego dla miasta Ł. w Ł..

Sąd Rejonowy przywołał pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 10 VII 2012, sygn. akt III CZP 81/11, gdzie stwierdzono, iż jeżeli o wznowienie później zakończonego prawomocnie postępowania występuje zainteresowany, który nie był jego uczestnikiem, wówczas powinien wykazać, że późniejsze prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku narusza jego prawa, a do wznowienia stosuje się przepisy o wznowieniu postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości działania (art. 524 § 2 k.p.c.).

W ocenie Sądu Rejonowego wszystkie warunki formalne wniesione skargi z art. 407 k.p.c. i art. 409 k.p.c. zostały zachowane.

Zdaniem Sądu Rejonowego zostały spełnione także przesłanki określone przez przepis art. 524 § 2 k.p.c. dopuszczalności wznowienia przez zainteresowanego, mianowicie, wykazania interesu prawnego do jej wniesienia i oparcia skargi wyłącznie na tej podstawie, że wskutek naruszenia przepisów prawa zainteresowany był pozbawiony możliwości działania (art. 401 pkt 2 w zw. z art. 524 § 2). Przed Sądem Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie I Ns 257/09 toczy się postępowanie o zniesienie współwłasności nieruchomości przy ulicy (...). Z powodu istnienia dwóch postanowień o stwierdzeniu nabycia spadku po B. D. ujawniły się dwa podmioty, które są potencjalnymi właścicielami udziałów zmarłego w tej nieruchomości. Od wyniku niniejszego postępowania zależy ustalenie prawidłowego kręgu właścicieli i uregulowanie stanu prawnego nieruchomości, której współwłaścicielką

jest skarżąca. Orzeczenie dotyczy, zatem bezpośrednio praw A. L., jak również narusza same jej prawa poprzez niemożność dokonania zniesienia współwłasności nieruchomości. Skarżąca zaś w żadnym z poprzednich postępowań spadkowych po B. D. nie brała udziału jako ich uczestnik. Nie jest również następcą prawnym żadnego z uczestników tych postępowań.

Sąd Rejonowy wskazując na art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. jak i poglądy judykatury o niedopuszczalności ponownego orzekania o stwierdzenia nabycia spadku po tej samej osobie, uchylił punkt II postanowienia Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 24 września 1992 roku w sprawie o sygn. akt IV Ns II 2369/91 i odrzucił wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po B. D..

Apelacje od tego postanowienia złożyli: wnioskodawczynie oraz J. D. i R. G..

J. D. i R. G. zarzucili:

1. naruszenie przepisów postępowania a to:

1. art. 13 § 2 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu postanowienia przyczyn, dla których Sąd Rejonowy oddalił skargę o wznowienie postępowania;

2. art. 233 w zw. z art. 328 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów a w konsekwencji błędne przyjęcie, iż odpis testamentu sporządzony na maszynie przez kierownika sekretariatu jest wierną kopią własnoręcznego testamentu spadkodawcy, w sytuacji, gdy treść przepisanej testamentu znacząco różni się od testamentu opisanego w protokole otwarcia i ogłoszenia spadku;

3. art. 233 w zw. z art. 328 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że uczestnicy niniejszego postępowania nie kwestionowali ważności testamentu B. D., skoro pełnomocnik uczestniczki zgłaszał takie zastrzeżenia w toku rozprawy w dniu 22 czerwca 2010 r.;

4. art. 386 § 6 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie w zaskarżonym postanowieniu wytycznych zawartych w postanowieniu Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 listopada 2011 r., uchylającym sprawę do ponownego rozpoznania;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to § 79 dekretu Rady Ministrów z dnia 8 października 1946 - Prawo spadkowe (Dz. U. nr 60, póź. 328 ze zm.) w zw. z art. XXVI w zw. z art. LI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Przepisy wprowadzające Kodeks cywilny (Dz. U. nr 16, póź. 94 ze zm.), poprzez stwierdzenie nabycia spadku po B. D. na podstawie testamentu własnoręcznego, pomimo braku dokumentu testamentu.

W oparciu o te zarzuty wnosili o zmianę zaskarżonego orzeczenia i prawidłowe stwierdzenie nabycia spadku po B. D., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania

Wnioskodawczynie zaskarżonemu postanowieniu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 79 § 1 dekretu z dnia 8 października 1946r. - Prawo spadkowe (Dz. U. z 1946r., Nr 60, póź. 328 ze zm.) przez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że odpis testamentu własnoręcznego, sporządzony na maszynie, stanowi podstawę dziedziczenia testamentowego;

2. naruszenie przepisów postępowania:

a. tj. art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną jego wykładnię i przekroczenie przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi granic swobodnej oceny dowodów i dowolną, w miejsce swobodnej, ocenę dowodów i w konsekwencji nieprawidłowe ustalenie treści testamentu własnoręcznego spadkodawcy tylko w oparciu o fakt jego

sporządzenia w sytuacji, gdy treść testamentu znacząco różni się od testamentu opisanego w protokole z dnia 10 lipca 1964r. w sprawie sygn. akt II Ns 577/64;

b. tj. art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i nieuzasadnienie postanowienia o oddaleniu skargi o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt II Ns 577/64, zawartego w pkt 2 zaskarżonego postanowienia;

c. tj. art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 386 § 6 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i pominięcie przez Sąd Rejonowy dla Łodzi -Widzewa w Łodzi wytycznych Sądu Okręgowego w Łodzi, który przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi -Widzewa w Łodzi do ponownego rozpoznania w zakresie okoliczności podnoszonych przez uczestniczkę T. G.;

W oparciu o te zarzuty wносиła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i prawidłowe stwierdzenie nabycia spadku po B. D., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sąd Okręgowy w oparciu o przepis art. 350 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. sprostował oczywistą omyłkę w komparycji i punkcie 2. sentencji zaskarżonego postanowienia poprzez wpisanie (...) po słowach „II Ns 577/64 Sądu” w miejsce Wojewódzkiego. Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2015r. wezwano do udziału w sprawie Skarb Państwa – Prezydenta Miasta Ł. jako następcę prawnego M. D. (2).

Obie apelacje są bezzasadne. Zarzuty w nich przedstawione są tożsame i dlatego też zostaną łącznie omówione. Uwzględniając, iż kontrola zastosowania norm materialnoprawnych może być odnoszona wyłącznie do niekwestionowanych ustaleń faktycznych w pierwszym rzędzie należy odnieść się do zarzutów natury procesowej, skoro wnioski w tym względzie wyznaczają kierunek dalszych rozważań.

Z istoty rzeczy analizę zarzutów apelacji rozpocząć trzeba od wskazania, iż nieuprawnione jest twierdzenie, jakoby uzasadnienie zaskarżonego postanowienia nie odpowiadało wymogom ustawy (art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

Wbrew wywodom skarżących pisemne motywy kwestionowanego postanowienia pozwalają na odtworzenie rozumowania, które doprowadziło Sąd Rejonowy do wniosków ujętych w sentencji rozstrzygnięcia w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po B. D.. Nie zawiera ono luk w zakresie elementów istotnych z punktu widzenia art. 328 § 2 k.p.c., co uniemożliwiłoby dokonanie kontroli orzeczenia, a tylko w takim wypadku można mówić o naruszeniu przywołanej regulacji.

Brzmienie art. 328 § 2 k.p.c. przekonuje, że punktem wyjścia dla przedstawienia w motywach pisemnych orzeczenia koncepcji prawnej rozstrzygnięcia sprawy, muszą być poczynione ustalenia faktyczne. Ustalenia te winny odpowiadać postulatowi jasności i kategoryczności. W uzasadnieniu musi też znaleźć odzwierciedlenie dokonany przez sąd wybór podstawy prawnej oceny przedmiotu postępowania, ustalenie znaczenia wybranych przepisów w drodze wykładni oraz proces subsumcji okoliczności faktycznych pod owe normy prawne.

Odwołując się do treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie można przyjąć, by nie ujęto w nim któregoś z tak opisanych elementów wymaganych ustawą. Wszak Sąd Rejonowy przedstawił ustalony w toku postępowania stan faktyczny i wskazał dowody, na których się oparł. Podkreślenia wymaga, że postępowanie dowodowe skupiało się w rozpoznawanej sprawie na dokumentach uwzględnionych przez Sąd Rejonowy w całości. Wreszcie prawidłowo zidentyfikowano w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia podstawę materialnoprawną żądania wnioskodawczyni i w jej kontekście wyjaśniono przyczyny, zapadłego rozstrzygnięcia. W tych okolicznościach zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. jawi się jako chybiony.

Wbrew twierdzeniom apelujących Sąd Rejonowy nie zignorował wytycznych zawartych w postanowieniu Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 listopada 2011 r., uchylającym sprawę do ponownego rozpoznania i dlatego też nie

naruszył przepisu art. 386 § 6 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Przede wszystkim wniosek został rozpoznany we właściwym trybie a Sąd Rejonowy swym rozpoznaniem objął obydwie postanowienia w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku po B. D. odnosząc się do okoliczności podniesionych w toku postępowania przez uczestniczkę T. G.. Wyrazem odniesienia się do obu postanowień jest treść skarżonego postanowienia, gdzie Sąd Rejonowy uchylił punkt 2. postanowienia z dnia 24 września 1992 roku wydanego przez Sąd Rejonowy w Łodzi w sprawie IV Ns II 2369/91 i odrzucił wniosek w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po B. D. synu L. i B. oraz oddalił skargę o wznowienie postępowania w sprawie II Ns 577/64 Sądu Powiatowego dla miasta Ł. w Ł.. Tym samym Sąd Rejonowy zgodnie z wytycznymi wyeliminował z obrotu obrocie prawnego jednego z dwóch postanowień o stwierdzeniu nabycia spadku po tej samej osobie, o odmiennej treści. Zakres badania obu postępowań a w szczególności w sprawie II Ns 577/64 ograniczony był możliwym do zgromadzenia materiałem dowodowym.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za całkowicie chybiony należało uznać podniesiony przez apelującą zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa procesowego, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, dokonanej wybiórczo i wbrew zasadom logiki oraz doświadczenia życiowego.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew stanowisku skarżącej przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów odpowiada zasadom powołanego wyżej przepisu ustawy, zaś wszechstronna analiza materiału dowodowego pozwoliła dokonać temuż Sądowi prawidłowych ustaleń zarówno co do osoby spadkobiercy jak i podstawy prawnej dziedziczenia jak i braku przesłanek do wznowienia postępowania w sprawie II Ns 577/64 Sądu Powiatowego dla miasta Ł. w Ł..

Zarzut apelujących uczestników naruszenia art. 233 w zw. z art. 328 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że uczestnicy niniejszego postępowania nie kwestionowali ważności testamentu B. D., skoro pełnomocnik uczestniczki zgłaszał takie zastrzeżenia w toku rozprawy w dniu 22 czerwca 2010r. jest bezzasadny. Skarżący nie dość wnikliwie zapoznali się z uzasadnieniem Sądu. Zauważyć należy, że w uzasadnieniu (k. 324) mowa jest, że uczestnicy nie kwestionowali ważności testamentu, lecz w sposób nie budzący wątpliwości odnosi się to do uczestników

postępowania w sprawie II Ns 577/64. Sąd Rejonowy odniósł się do tego postępowania wskazując, że uczestnikami tego postępowania w dniu 10 lipca 1964r. byli spadkobiercy ustawowi, brat spadkodawcy i żona drugiego brata-zmarłego i to oni nie kwestionowali testamentu. Natomiast dalej zamieszczona uwaga Sądu nie ma znaczenia dla przebiegu postępowania zwłaszcza wobec dyspozycji art. 670 k.p.c.

Przede wszystkim podnieść należy, że nie zostało wykazane istnienie ustawowych przesłanek wznowienia wymienionych w przepisach art. 401 k.p.c. i art. 403 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Rejonowy w konsekwencji zasadnie oddalił wnioski o wznowienie postępowania w sprawie II Ns 577/64. Wskazać należy, że postępowanie to toczyło się z udziałem wszystkich zainteresowanych w sprawie, t.j. z udziałem spadkobierców ustawowych i spadkobierczynie testamentowej. Postanowienie zapadłe w tym postępowaniu zostało wydane zgodnie z obowiązującym prawem –dekretem prawo spadkowe, zostało zaakceptowane przez wszystkich uczestników i uzyskało walor prawomocności.

Na obecnym etapie podnoszenie zarzutów co do przebiegu tego postępowania zwłaszcza przez osoby, które nie byłyby uprawnione do udziału w tym postępowaniu nie znajduje uzasadnienia. W szczególności nie wykazano, do czego sprowadzają się zarzuty apelujących, aby Sąd Powiatowy w sprawie II Ns 577/64 stwierdził dziedziczenie w oparciu o nieważny bądź nieistniejący testament. Mimo nie odnalezienia oryginału testamentu treść rozrządzenia w świetle zachowanych dokumentów nie budzi wątpliwości.

Wskazywane w apelacjach rozbieżności między odpisem testamentu a protokołem z jego otwarcia i ogłoszenia są nieistotne, wynikają z odmiennej narracji oświadczającego- emocjonalnie swą ostatnią wolę a formą urzędową protokołu. Bezspornym jest, co wynika z protokołu w sprawie II Ns 577/64, iż nikt z obecnych nie miał najmniejszych wątpliwości co do dyspozycji, rozrządzenia i ważności tego testamentu.

Dlatego też nie można podzielić zarzutu apelujących naruszenia prawa materialnego art. 79 §1 (błędnie oznaczonego w apelacjach jako § 79) dekretu prawo spadkowe. Testament B. D. odpowiadał wymogom określonym przez ten przepis co właściwie ustalił Sąd Rejonowy, w oparciu o dokumenty akt II Ns 577/64. Stwierdzenie dziedziczenia nie nastąpiło, jak twierdzą apelujący na podstawie odpisu testamentu własnoręcznego, sporządzonego na maszynie. Sąd Powiatowy w sprawie II Ns 577/64 stwierdził dziedziczenie w oparciu o oryginał testamentu własnoręcznego B. D..

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił obie apelacje.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie w art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którym każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.